

Niemand ziet mij

IN MAKKELIJKE TAAL

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvooriedereen.be

Voor meer informatie over *Leeslicht*: leeslicht.nl

Oorspronkelijke titel: *Sie nannten mich Unkraut* (Spess am Lesen Verlag, Münster, 2020).

Vertaling: Frans van Duijn

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Coverbeeld: Shutterstock

Druk: Easy-to-Read Publications

© 2020 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 519 9

NUR 286

Niemand ziet mij

Marion Döbert

IN MAKKELIJKE TAAL

leeslicht

Moeilijke woorden zijn onderstreept
en worden uitgelegd in de woordenlijst
op pagina 79.

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Thuis

Op een dag stikken we hier allemaal; mijn ouders, mijn zus en ik. We stikken dan net als de baby die maar heel kort mijn broertje was. Hij is gestikt in dit huis zonder liefde. In dit huis zonder frisse lucht. Het liefst zou ik het raam opengooien. Maar dan schreeuwt mijn pa: 'Je bent gek, Jacob!' Want mijn ouders vinden die muffe lucht lekker. Zij voelen zich thuis in de vochtige warmte. Zij houden van de geur van natte was en sigarettenrook.

Mijn zusje heeft het overleefd. Net als ik. Als je het begin overleeft, kom je er op een of andere manier doorheen. Maar soms denk ik: was ik ook maar gestikt. Mijn zusje zit nu op het potje. Ze zit midden in de woonkamer voor de televisie. Alles gebeurt hier voor de televisie: eten, roken, ruzie maken en plassen.

Mijn zusje heet Jacqueline. Mijn ouders noemen haar Jacky. Maar eigenlijk zijn onze namen niet belangrijk. Het belangrijkste is dat wij onze mond houden.

Daarom zit Jacky op het potje met een speen in haar mond. Zij kijkt van dichtbij naar het tv-scherm. Dat doet ze van 's ochtends tot 's avonds. Soms doet ze een plasje zonder dat ze het merkt. Maar ik merk het meteen door de geur. Die geur ruik je zelfs door de rook van de sigaretten heen.

In de kamer hiernaast ligt een nieuwe baby, een nieuw broertje. Hij ligt in de slaapkamer van mijn ouders. Ik weet waarom ze een nieuwe baby wilden. Dan krijgen ze kinderbijslag, een uitkering van de overheid. Dat geld is voor de opvoeding en verzorging van een kind. Maar mijn ouders houden de centen voor zichzelf.

Aan het babybedje hangt een apparaat, de babyfoon. Als de baby even niet ademt, klinkt een piep in de woonkamer. Zoals nu.

'Ga eens kijken!', zegt mijn vader.

'Altijd ik', klaagt mijn moeder.

'Breng meteen sigaretten mee!', roept mijn vader.

Even later komt mijn moeder terug uit de slaapkamer. 'Weer niks aan de hand', zegt ze. En ze laat zich op de bank vallen.

Jacky doet intussen weer een plasje. Ik veeg haar billen af, maar dat doet pijn. Want de huid van haar billen is heel droog. Maar daar let hier niemand op.

Het liefst zou ik het raam opengooien. Of mijn pa op zijn smoel slaan. Maar daar ben ik nog te jong voor. Misschien gaat hij wel dood aan zijn rokershoest. Daar denk ik elke ochtend aan. Elke ochtend als hij weer slijm ophoest. Ik hoop dat die ouwe snel doodgaat.

De doop

Mijn nieuwe broertje heet Marcel. We zitten allemaal in de kerk, want Marcel wordt gedoopt. Iedereen is er. Tantes, ooms, broers en zussen. En natuurlijk mijn ouders, Jacky en ik. Mijn moeder heeft haar haren geverfd. Zwart, zoals altijd. Maar zwart staat haar niet goed. Haar bleke huid wordt er nog bleker van. En bovendien gebruikt ze goedkope verf, waardoor haar haren uitvallen. In de kerk zit ik vlak achter haar. Ik zie de witte huid tussen haar haren. De kale plekken worden steeds groter.

Mijn ouders zijn zenuwachtig. Want ze vinden het allemaal te lang duren. En ze verlangen heel erg naar een sigaret. Maar de pastoor stelt alweer een vraag: 'Gelooft u in God, de almachtige Vader?'

Mijn almachtige vader knikt. En hij zegt: 'Ja.'
De leugenaar! Mijn vader gelooft niet in God.
Hij scheldt altijd op de papen, op de paus en de Kerk.
'Ze willen alleen maar je geld', zegt hij altijd. 'Met
hun stomme praatjes.'

De pastoor stelt weer een vraag: 'Zullen jullie je
zoon Marcel opvoeden als een kind van God?'
Mijn moeder knikt, terwijl ze naar haar aansteker
zoekt.

'Zult u voor uw zoon Marcel bidden en ook voor de
andere kinderen op de wereld?'

Mijn ouders knikken en zeggen zachtjes: 'Ja.'
Maar ik weet: die kinderen kunnen hun niks schelen.
Zoals ze ook niks geven om Jacky, Marcel en mij.
Deze doop heeft maar één doel: geld en cadeautjes.

Iedereen is blij als de pastoor eindelijk amen zegt.
Iedereen gaat snel de kerk uit.

'Allemachtig, wat duurde dat lang!', zegt tante Trudy.
'Gelooft de pastoor nou werkelijk in al die onzin?',
vraagt oom Gerrit.

'Hebben jullie wat te eten?', vraagt tante Els aan
mijn ouders.

'En wat te drinken?', roept tante Katja.

Ik leg Marcel in de kinderwagen. Jacky houd ik
intussen op mijn arm.

'Au, mijn billen', huilt ze.

Natuurlijk doen haar billen pijn. Ze zit de halve dag op het potje! Zo besparen mijn ouders op luiers. Ze doen haar geen schone luiers om. Want dat kost te veel geld. Als ik er iets van zeg, schreeuwt mijn pa: 'Sinds wanneer weet jij iets van opvoeding?'

Jacky blijft maar huilen. Ik zing om haar te troosten. Het is een liedje dat ik op school heb geleerd. Ik ken alleen het begin. Daarom zing ik steeds weer de eerste twee regels: 'Niemand weet wat je denkt. Niemand kan je gedachten raden.' De rest van het lied is te ingewikkeld voor mij. Er zitten veel moeilijke woorden in. Maar het begin begrijp ik. Het begin vind ik mooi. Je gedachten zijn geheim, niemand weet wat je denkt! Mijn gedachten zijn dus alleen van mij. En niet van die ouwe. En ook niet van mijn moeder.

Jacky valt door mijn liedje in slaap. Marcel ook. In mijn gedachten ben ik hun papa. In mijn gedachten ben ik een échte papa voor Jacky en Marcel. Een papa die van zijn kinderen houdt. Als ik ooit vader word, houd ik van mijn kinderen.